

U s n e s e n í

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zdeňky Šindelářové a soudců JUDr. Aleny Ježíkové a JUDr. Ivana Šišmy v právní věci navrhovatelů: a) **Města Fryšták** se sídlem náměstí Míru 43, 763 16 Fryšták, IČO 00283916, zastoupeného JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 121/1, Brno-město, 602 00 Brno, b) **Compas Capital Consult, s.r.o.** se sídlem Na Drahách 247, 739 25 Sviadnov, IČO 62301730, zastoupeného Mgr. Bohdanou Šocovou, advokátkou se sídlem Kateřinská 107/5, 779 00 Olomouc, c) **Města Otrokovice** se sídlem náměstí 3. května 1340, 765 23 Otrokovice, IČO 00284301, zastoupeného JUDr. Ing. Pavlem Schreiberem, advokátem se sídlem Jakubská 121/1, 602 00 Brno, d) **Vratislava Šebesty**, bytem Frýdlantská 1602, 738 01 Frýdek - Místek, zastoupeného Mgr. Vadimem Rybářem, advokátem se sídlem Tyršova 1714/27, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, za účasti společnosti **Vodovody a kanalizace Zlín, a.s.** se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 383, PSČ 760 49, IČO 49454561, zastoupené JUDr. Petrem Tomanem, advokátem se sídlem Trojanova 2022/12, 120 00 Praha 2 - Nové Město, za vstupu **Krajského státního zastupitelství v Brně** se sídlem Mozartova 3, 601 52 Brno, o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. konané dne 30. 4. 2004 a o přiznání přiměřeného zadostiučinění (navrhovatelí a/ ve výši 50.000 Kč, navrhovatelí b/ ve výši 100.000 Kč a navrhovatelí c/ ve výši 150.000 Kč), o odvolání společnosti Vodovody

a kanalizace Zlín, a.s. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2014, č. j. 9/50 Cm 53/2004-3077,

t a k t o :

I. Usnesení Krajského soudu v Brně se v odstavcích I., II., III., IV., V., IX. a X. výroku **p o t v r z u j e**.

II. V odstavcích VI., VII. a VIII. výroku, kterými bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi navrhovateli a), b), c) a společností Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., se usnesení Krajského soudu v Brně **m ě n í** takto:

Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli a) na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 124.787 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokátky JUDr. Pavly Plašilové.

Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli b) na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 195.430 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Bohdany Šocové.

Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli c) na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 198.331 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Ing. Pavla Schreibera.

III. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín a.s. je povinna zaplatit navrhovateli a) na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 15.524 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokátky JUDr. Pavly Plašilové.

IV. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli b) na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 82.756 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Bohdany Šocové.

V. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli c) na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 93.204 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Ing. Pavla Schreiberu.

VI. Společnost Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. je povinna zaplatit navrhovateli d) na plné náhradě nákladů odvolacího řízení částku 30.526 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Vadima Rybáře.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným usnesením Krajský soud v Brně návrhu vyhověl a vyslovil neplatnost usnesení mimořádné valné hromady společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s., IČO 49454561 (dále také VAK) konané dne 30. 4. 2004 přijatého pod bodem 4 pořadu jednání, kterým valná hromada schválila návrh smlouvy o prodeji části podniku společnosti VAK společnosti Zlínská vodárenská, a.s., IČO 27076288 (dále také ZV) ve znění citovaném na této valné hromadě, jež je totožné se zněním, které bylo oběma zúčastněnými společnostmi uloženo do Sbírky listin uvedeného soudu, bylo k dispozici akcionářům společnosti na této valné hromadě a je přílohou notářského zápisu osvědčujícího rozhodnutí této valné hromady společnosti VAK (odstavec I. výroku). Soud prvního stupně vyslovil též neplatnost dalšího usnesení této mimořádné valné hromady VAK přijatého pod bodem 4 pořadu jednání, kterým tato valná hromada pověřila představenstvo společnosti VAK uzavřít smlouvu o prodeji části podniku se společností ZV bez zbytečného odkladu po splnění povinnosti, jež pro uzavření smlouvy o prodeji části podniku ukládá ObchZ (odstavec II. výroku). Dále rozhodl, že společnost VAK je povinna zaplatit navrhovateli a) 50.000 Kč, navrhovateli b) 100.000 Kč a navrhovateli c) 150.000 Kč, vše do tří dnů od právní moci usnesení (odstavce III., IV. a V. výroku). Nákladovými výroky pak krajský soud zavázal společnost VAK povinností zaplatit na plné náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně navrhovateli a) částku 159.695 Kč, k rukám advokátky JUDr. Pavly Plašilové, navrhovateli b) částku 405.324 Kč, k rukám advokátky Mgr. Bohdany Šocové,

navrhovateli c) částku 597.026 Kč, k rukám advokáta JUDr. Pavla Schreiber a navrhovateli d) částku 36.281 Kč, k rukám Mgr. Vadima Rybáře, a to vždy do tří dnů od právní moci usnesení (odstavce VI., VII., VIII. a IX. výroku). Společnost VAK byla též zavázána povinností zaplatit na náhradě nákladů řízení České republice (na účet Krajského soudu v Brně) částku 5.220 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení (odstavec X. výroku).

Dle odůvodnění napadeného usnesení vycházel soud prvního stupně při rozhodování v této věci ze závěrů vyslovených Vrchním soudem v Olomouci v usnesení ze dne 28. 4. 2011, č. j. 5 Cmo 204/2011-1000 (kterým bylo zrušeno usnesení soudu prvního stupně ze dne 11. 2. 2010, č. j. 9/50 Cm 53/2004-754), ve kterém mu bylo uloženo zabývat se otázkou, zda došlo ke změně ovládající osoby a jaké to mělo důsledky. Soud prvního stupně vzal přitom na vědomí nová skutková tvrzení týkající se personálního propojení „společnosti Jižní vodárenská - VEOLIA“, ze strany navrhovatele b) včetně navržených důkazů, ale těmito tvrzeními se nezabýval, a ani v tomto navrženém rozsahu dokazování neprováděl.

Krajský soud se s ohledem na rozsáhlost dokazování v této věci v odůvodnění napadeného usnesení zvláště zabýval úpravou vnitřních poměrů ve společnosti VAK, vývojem a změnami postavení Statutárního města Zlín (dále také SMZ) jako rozhodujícího akcionáře, vývojem a změnami po ustanovení skupiny akcionářů spadajících pod navrhovatele c), příčinami vzniku právního vztahu mezi SMZ a Českou spořitelnou, a.s. (dále také ČS) a souborem právních vztahů mezi ČS a dalšími 14 obcemi, obsahem právních vztahů mezi SMZ a ČS, ČS a obcemi, právními vztahy souvisejícími s převodem 39.779 kusů akcií na majitele nabytých SMZ v období od roku 2001, právními vztahy mezi ČS a Jižní vodárenskou, a.s., IČO 26211122 (dále také JV), následujícími vztahy mezi JV a SMZ a s tím spojenými vztahy ke Středisku cenných papírů v Praze (dále také SCP), vývojem ve VAK po valných hromadách konaných dne 28. 8. 2002 a dne 3. 12. 2002, průběhem a hlasováním na valné hromadě 30. 4. 2004 (včetně přijatých usnesení) a dobrou vírou ZV.

Vnitřní poměry ve VAK byly v rozhodné době upraveny stanovami ve znění ze dne 22. 10. 2001. Soud prvního stupně z nich zjistil, že základní kapitál VAK představoval 1.030.018.000 Kč, akcie společnosti byly vydány v zaknihované podobě, a akcie na jméno, jakož i práva samostatně převoditelná spojená s těmito akciemi, jsou převoditelná pouze se souhlasem valné hromady společnosti. Valná hromada společnosti je povinna odmítnout souhlas s převodem akcií na jméno v případě, že nepůjde o převod mezi obcemi, které jsou stávajícími akcionáři společnosti a držiteli akcií na jméno s výjimkou tohoto zákazu v případě, že se jedná o převod akcií na jméno v důsledku územních změn obcí (§ 13 stanov). Stanovy nepředpokládaly rozhodování o převodu infrastrukturního majetku společnosti na třetí osobu. Valná hromada společnosti byla usnášeníschopná pouze v případě, byli-li přítomni akcionáři vlastníci akcie se jmenovitou hodnotou představující více než 70 % základního kapitálu společnosti a kvalifikovaná většina, kterou představoval alespoň souhlas dvou třetin přítomných akcionářů, byla požadována i v případě rozhodování o převodu infrastrukturního majetku společnosti (§ 20, § 28 bodu 4 písm. g/ stanov).

Za rozhodujícího akcionáře společnosti považoval krajský soud SMZ, které k datu 1. 1. 2001 vlastnilo 426.083 kusů akcií, což představovalo 41,36 % podíl na základním kapitálu společnosti. Dovodil však, že s ohledem na ust. bodu 28, článku VIII. přechodných ustanovení k části první zákona č. 370/2000 Sb. SMZ mu povinnost učinit nabídku převzetí nevznikla. SMZ ale vznikla oznamovací povinnost (podle bodu 29, článku VIII. Přechodných ustanovení k části první zákona č. 370/2000 Sb.) do šesti měsíců od nabytí účinnosti zákona č. 370/2000 Sb.; tuto oznamovací povinnost SMZ nesplnilo. SMZ ani k výzvě soudu dodatečně nepředložilo oznámení a toto oznámení nebylo předloženo ani SCP. Zastupitelstvo SMZ bez ohledu na tuto skutečnost v průběhu roku 2001 schválilo nákup akcií na majitele a nabylo jich celkem 39.779 kusů. Na základě rozhodnutí valné hromady VAK konané dne 14. 6. 1999 se SMZ (na základě příkazu k registraci ze dne 2. 10. 2001) po 2. 10. 2001 stalo vlastníkem dalších 22.514 kusů akcií na jméno. Soud prvního stupně přihlédl k tomu, že SMZ vlastnilo (bez splnění oznamovací povinnosti ve smyslu ust. § 183d odst. 1 ObchZ) celkem 448.598 kusů akcií na jméno a 39.779 kusů akcií na majitele, což představovalo celkem 488.377 kusů akcií znamenající 47,41% podíl na základním kapitálu společnosti VAK.

Soud prvního stupně dále přihlédl k tomu, že s výjimkou SMZ splnily oznamovací povinnost všechny subjekty (včetně navrhovatele c/ města Otrokovice), které vlastnily akcie v rozsahu přesahujícím 5 % na základním kapitálu společnosti.

K problematice vstupu strategického partnera do této společnosti soud prvního stupně zjistil, že dne 4. 9. 2001 bylo rozhodnuto o divizním uspořádání společnosti. Ke dni 18. 9. 2001, kdy došlo k rozdělení společnosti, první divizi tvořila správa infrastruktury a druhou divizi provozní úsek. Dne 25. 9. 2001 představenstvo VAK rozhodlo o vyhlášení veřejné soutěže a společnost Atlantik Finanční trhy, a.s., která provedla její vyhodnocení, na první místo zařadila JV. Mimořádná valná hromada VAK konaná dne 17. 4. 2002 převod části podniku neschválila, když proti bylo 41,23 % hlasů (včetně držitele akcií se zvláštními právy) a pro bylo pouze 55,59 % hlasů. Veřejná obchodovatelnost s akciemi VAK byla ukončena rozhodnutím společnosti RM – SYSTÉM, a.s. dne 11. 11. 2002 a ode dne 5. 12. 2002 nebyly akcie VAK veřejně obchodovatelné.

Na základě rozhodnutí zastupitelstva SMZ uzavřelo dne 26. 4. 2002 SMZ a ČS „příkazní smlouvy“ týkající se zvláště 309.424 kusů a 139.174 kusů akcií na jméno s omezenou převoditelností. Těchto akcií se týkala i další smlouva o budoucí smlouvě o koupi akcií (smlouvy uzavřeny mezi stejnými subjekty ve stejný den). Součástí těchto smluv je též vystavení speciální plné moci k výkonu akcionářských práv spojených s akciemi na příslušné valné hromadě společnosti VAK. V období od 29. 7. 2002 do 29. 11. 2002 ČS postupovala shodně jako v případě SMZ a uzavřela obdobné smlouvy i s dalšími 14 městy a obcemi (včetně města Napajedla a obce Halenkovice). Soud prvního stupně v této souvislosti zjistil, že každý subjekt měl k dispozici kompletní dokumentaci zaslanou v rámci předchozí korespondence včetně předepsané doložky o schválení zastupitelstva podle ust. § 41 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích.

Akcie na majitele (konkrétně 39.779 kusů v zaknihované podobě ISIN 00009047957) ve vlastnictví SMZ byly na základě smlouvy ze dne 26. 4. 2002 (v souladu s rozhodnutím zastupitelstva) převedeny na společnost: Stredoeurópsky

makléřský dom, obchodník s cennými papíry, akciová společnost, IČO 31368123 (dále jen SMD). Nabyvatel převedl tyto akcie dne 24. 6. 2002 na Poštovou banku, a.s., Bratislava, IČO 31340890 (dále jen PB), která je vlastnila až do 12. 3. 2004, kdy je převedla zpět na SMD, a ten je převedl zpět na JV. Poslední převod těchto akcií se uskutečnil mezi JV a SMZ na základě smlouvy ze dne 24. 5. 2004, kdy byly převedeny na SMZ za kupní cenu 3.779.005 Kč (to je 95 Kč za jednu akcii).

Soud prvního stupně se s přihlédnutím k tomu, že SMZ nesplnilo oznamovací povinnost, zabýval úkony SMZ ve vztahu k SCP a zjistil, že prvním a posledním doloženým úkonem SMZ bylo hlášení z 2. 5. 2002, kterým bylo sděleno SCP snížení podílu na hlasovacích právech o 43,55 %. Další oznámení o podílu na hlasovacích právech podávala pouze ČS nebo JV. ČS provedla poslední hlášení dne 16. 10. 2002, kterým oznámila k datu 11. 10. 2002 podíl hlasovacích práv v rozsahu 11,43 %, ČS nepřekročila v období od 11. 10. 2002 do dne ukončení registrace cenných papírů (to je dne 4. 12. 2002) podíl ve výši 15 %. Soud prvního stupně zjistil z jednotlivých hlášení a ze smluv uzavřených mezi ČS a SMZ a dalšími 14 obcemi a městy (včetně smlouvy uzavřené mezi ČS a městem Vizovice a obcí Kvasice ze dne 29. 11. 2002), že podíl SMZ a 14 obcí a měst akcionářů VAK k datu 29. 11. 2002 činil 53,2 %. ČS a JV měly k datu 16. 10. 2002 celkem 50,63 % podíl na hlasovacích právech VAK.

Soud prvního stupně v návaznosti na shora popsany pohyb akcií a změny v osobách oprávněných vykonávat hlasovací práva poukázal na hlasování na valných hromadách společnosti VAK konaných ve dnech 24. 7. 2002, 28. 8. 2002 a 3. 12. 2002 a na výsledky hlasování, které byly odrazem shora uvedených změn.

Pokud se týká předmětu tohoto řízení, soud prvního stupně zjistil, že představenstvo VAK svolalo mimořádnou valnou hromadu na den 30. 4. 2004 oznámením uveřejněným v Lidových novinách dne 25. 3. 2004. JV učinila dne 5. 4. 2004 prohlášení, dle něhož nehodlá uplatnit vůči SMZ sankce vyplývající z čl. 5 příkazní smlouvy o smluvní pokutě za podmínky schválení pověření zástupce k účasti na valné hromadě hlasujícího pro přijetí tzv. „provozního modelu“ zahrnujícího hlasování o uzavření smlouvy o prodeji části podniku mezi VAK a ZV. V návaznosti na uvedené prohlášení zastupitelstvo SMZ usnesením 2/ZNZ/2004 schválilo delegaci MUDr. Vladimíra Řeháka k výkonu práv k celkem 448. 599 kusům akcií na uvedenou valnou hromadu. Podle prohlášení přítomného notáře na ní bylo přítomno 64 akcionářů s 196.075 kusy akcií představujících 96,77 % základního kapitálu, přičemž všechny osoby mohly vykonávat akcionářská práva. Pro schválení smlouvy o převodu části podniku hlasovalo 77,23 % přítomného počtu hlasů; držitel akcie se zvláštními právy (Fond národního majetku) hlasoval též pro přijetí tohoto usnesení. Se stejným výsledkem proběhlo hlasování o schválení pověření předsedy představenstva VAK uzavřít se ZV smlouvu o prodeji podniku. Soud prvního stupně v souvislosti s výsledky hlasování přihlédl k tomu, že Jaroslav Bažant se zúčastnil valné hromady (a hlasoval na ní) na základě shora uvedeného tzv. „balíku smluv“ jako zástupce měst a obcí akcionářů VAK a též jako zástupce JV. Za město Napajedla kromě toho hlasoval MUDr. Antonín Černocký se dvěma akciemi na jméno a za obec Halenkovice Jaroslav Ulica, též se dvěma akciemi na jméno.

Soud prvního stupně dále zjistil, že společnost VAK a ZV podepsaly dne 30. 4. 2004 smlouvu o prodeji části podniku, ve které prohlásily, že vedle smlouvy

o převodu části podniku uzavírají smlouvu o nájmu a provozování vodárenské infrastruktury a smlouvy o umístění finančního plnění dohodnuté s obcemi, které neuzavřely tzv. „balíky smluv“ s ČS. Předmětem prodeje byla část podniku (provozní divize) a účastníci smlouvy sjednali kupní cenu ve výši 60.480.000 Kč.

Soud prvního stupně zjistil, že stanovy vyžadují k platnosti smlouvy o prodeji části podniku souhlas držitele zvláštní akcie - Fondu národního majetku České republiky, kterého zastupoval na mimořádné valné hromadě dne 30. 4. 2014 Ing. Vladimír Chaloupka, a hlasoval pro prodej části podniku.

Dále bylo zjištěno, že VEOLIA WATER ČESKÁ REPUBLIKA, s.r.o., IČO 49679821 (dále VEOLIA) kontrolovala činnost ZV prostřednictvím člena dozorčí rady RNDr. Tomáše Paclíka, který dlouhodobě vystupoval za společnost VEOLIA (potažmo i za JV). S přihlédnutím ke vztahu těchto dvou společností deklarovaného již na valné hromadě konané dne 17. 4. 2002, považoval soud ZV za společnost účelově založenou pro konečné převzetí části majetku VAK.

Soud prvního stupně zjištěný skutkový stav po právní stránce posoudil podle ust. § 183 odst. 1, věta první ObchZ, ve znění do 31. 12. 2013, za použití ust. § 131 odst. 1 až 10 a 12 ObchZ.

Za nespornou považoval aktivní legitimaci navrhovatelů a) – d) - akcionářů VAK - pro toto řízení. Zdůraznil přitom, že navrhovatelé a) a c) jsou akcionáři „s prakticky nepřevoditelnými“ akciemi, navrhovatelé b) a d) jsou držiteli akcií na majitele, a dále, že všichni navrhovatelé podali návrh včas v průběhu zákonné lhůty, která skončila v pátek 30. 7. 2004.

Soud prvního stupně považoval pro rozhodnutí v této věci za právně významné potvrzení platnosti tří vzájemně provázaných závazkových vztahů (to je příkazní smlouvy, budoucí smlouvy o koupi akcií a smlouvy o budoucích smlouvách o koupi samostatně převoditelných práv - tzv. „balík smluv“) uzavřených mezi SMZ a ČS s tím, že smlouvy se stejným obsahem uzavřela ČS i se 14 obcemi - akcionáři společnosti VAK. Soud prvního stupně uvedl, že smluvní strany neměly v úmyslu převést akcie VAK na třetí osobu (ani na nástupce ČS). Jednání směřující k budoucímu převodu bylo v přímém rozporu jak se zájmy budoucích prodávajících (měst a obcí – akcionářů VAK), tak ČS a též JV jako budoucí kupující. Uvedené smlouvy označené jako tzv. „balíky smluv“ vznikly za účelem legalizace odměny za „pronájem“ a následný „podnájem“ akcií. Soud prvního stupně proto posoudil všechny smlouvy uzavřené mezi ČS a SMZ a ČS a 14 obcemi - akcionáři společnosti, jako neplatné pro nedostatek vážnosti vůle (§ 37 zákona č. 40/60 Sb. ObčZ a § 1 odst. 2 ObchZ). Za jediný (částečně) platný úkon považoval krajský soud plné moci pro zastupování na valných hromadách společnosti VAK, když respektoval právní názor Nejvyššího soudu ČR vyjádřený v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2011, sp. zn. 29 Cdo 1259/2009.

Soud prvního stupně k tzv. „balíku smluv“ uvedl, že smlouvy podle obsahu neodpovídají žádnému ze závazkových vztahů upravených v zákoně č. 591/1992 Sb., v tehdy platném znění, a proto ČS nemohla v těchto případech jednat jako obchodník s cennými papíry, a to i přesto, že v tomto postavení veřejně vůči třetím osobám (včetně SCP) vystupovala.

Soud prvního stupně se zabýval také platností zastoupení obcí a měst na uvedené mimořádné valné hromadě třetí osobou ve smyslu ust. § 84 odst. 2

písm. g), h) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích a uzavřel, pokud by zákon o obcích nepředpokládal zastoupení třetí osobou, výslovně by takovou možnost vyloučil. To se však nestalo. Z tohoto důvodu nepovažoval obecné plné moci udělené jednotlivými městy a obcemi pro ČS (v případě dalšího zplnomocnění pro JV) za neplatné.

Krajský soud též uzavřel, že skupině SMZ, 14 obcí, ČS a JV nevznikla povinnost učinit veřejnou nabídku převzetí po dobu registrace cenných papírů ve smyslu ust. § 183b ObchZ, tj. po dobu od 1. 1. 2001 do 4. 12. 2002 (tj. do ukončení veřejné obchodovatelnosti akcií VAK).

Dále uvedl, že SMZ (v rozporu s článkem VIII. Přejícných ustanovení, části první, bodu 29. zákona č. 370/2000 Sb.) nesplnilo povinnost vyplývající z ust. § 183d ObchZ, a nedoložilo oznámení o překročení hranice 45 % podílu na hlasovacích právech ve společnosti VAK. VAK tuto skutečnost nedoložil ani na výzvu soudu prvního stupně a splnění oznamovací povinnosti nevyplývá ani z kompletní dokumentace SCP. Z tohoto důvodu zástupci SMZ, 14 měst a obcí nesměli na mimořádné valné hromadě konané dne 30. 4. 2004 vykonávat hlasovací práva. Povinnost ke splnění oznamovací povinnosti zanikla až ke dni 1. 5. 2004 v důsledku zrušení ust. § 183d ObchZ.

Podle názoru soudu prvního stupně stanovy VAK (§ 18 odst. 1, věta poslední) vylučují společnou účast akcionáře a jeho zmocněnce na valné hromadě. Z listiny přítomných akcionářů ze dne 30. 4. 2004 bylo zjištěno, že se této valné hromady zúčastnili (v rozporu se stanovami) vedle Jakuba Bažanta, zástupce obce Halenkovice a města Napajedla, vykonávajícího hlasovací práva za obec Halenkovice v rozsahu 6.154 kusů a 2815 kusů akcií, za město Napajedla v rozsahu 22.286 a 14.3844 kusů akcií, též za město Napajedla MUDr. Antonín Černocký a za obec Halenkovice Jaroslav Ulica, oba vykonávající hlasovací práva ke dvěma akciím. Soud prvního stupně nepřihlížel k hlasům zástupce akcionářů Jaroslava Bažanta s tím, že se jednalo o výkon hlasovacích práv neoprávněnou osobou. Proto pro přijetí usnesení hlasovalo pouze 72,8 % hlasů přítomných akcionářů oprávněných hlasovat. Vzhledem k tomu, že k rozhodnutí valné hromady o sloučení zákon (§ 220e odst. 10 ObchZ) vyžaduje alespoň souhlas tří čtvrtin hlasů přítomných akcionářů u každého druhu akcií, je usnesení mimořádné valné hromady neplatné.

Soud prvního stupně též uzavřel, že postupem soudu podle ust. § 131 odst. 1 ObchZ nedošlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami (§ 131, odst. 3, písm. b/ ObchZ). Uvedl, že by bylo možné o takovém zásahu uvažovat v této konkrétní věci pouze ve vztahu ke společnosti ZV, avšak s přihlédnutím k netypickému časovému sledu událostí, které předcházely rozhodnutí mimořádné valné hromady, „neobvyklému“ obsahu jednotlivých závazkových vztahů, které rovněž předcházely rozhodnutí valné hromady, k takovému zásahu nedošlo. Dle názoru krajského soudu společnosti JV a ZV jednaly účelově s úmyslem dosáhnout společného cíle (ovládnutí VAK za účelem prosazení provozního modelu). Soud prvního stupně nepovažoval námitku společnosti VAK o vlivu délky řízení na možnost vyslovit neplatnost usnesení valné hromady (s odkazem na rozhodovací praxi Ústavního soudu České republiky) za příleřavou. Uvedl, že v tomto konkrétním případě nenastal stav, že by závazkové vztahy vyplývající z napadeného rozhodnutí

mimořádné valné hromady zanikly uplynutím času, a tím by vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ztratilo svůj smysl.

Soud prvního stupně vyhověl též návrhu navrhovatelů a), b) a c) na přiznání přiměřeného zadostiučinění za porušení jejich základních práv v penězích (§ 131 odst. 4 ObchZ), neboť společnost připustila vznik právního stavu, který založil nerovné postavení akcionářů společnosti, a to způsobem, kterým byla porušena základní práva akcionářů (navrhovatelů). Proto jim vzniklo právo i na přiměřené zadostiučinění vyjádřené v penězích v požadované výši.

Odstavce VI., VII., VIII. a IX. výroku o nákladech řízení jsou odůvodněny ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., tedy podle výsledku řízení, podle kterého přiznal soud prvního stupně v řízení zcela úspěšným navrhovatelům a), b), c) a d) vůči společnosti VAK právo na plnou náhradu nákladů řízení, přičemž při stanovení výše odměny přihlédl k jednotlivým uplatněným částkám finančního zadostiučinění (§ 8 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Odstavec X. výroku o nákladech řízení státu je odůvodněn ust. § 148 odst. 1 o.s.ř., tj. rovněž podle výsledku řízení, podle kterého soud prvního stupně zavázal neúspěšnou společnost VAK povinností zaplatit na náhradě nákladů vzniklých v tomto řízení státu celkem částku 5.220 Kč (svědečné ve výši 3.240 Kč a náklady spojené s tlumočnickými úkony ve výši 1.980 Kč).

Proti tomuto usnesení podala společnost VAK a navrhovatel d) včas odvolání.

Odvolání společnosti VAK směřovalo do celého rozsahu rozhodnutí soudu prvního stupně; odvolání navrhovatele d) pouze do odstavce IX. výroku, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi společností VAK a navrhovatelem d).

Společnost VAK v odvolání navrhla, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v celém rozsahu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, neboť bylo vydáno nezákonným soudcem a je založeno na nesprávných právních závěrech, které vycházely z nesprávných skutkových zjištění.

Odvolatelka považovala za nesprávné, jak soud prvního stupně posoudil jednotlivé důkazy a učinil z nich skutková zjištění, „když jednotlivé důkazy posuzoval optikou roku 2014“, to je více než 10 let od posuzovaných událostí. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3880/2009, které se podobnou problematikou již zabývalo, a v němž Nejvyšší soud posoudil plné moci za platné. Závěr soudu prvního stupně, že ČS při uzavírání smluv se SMZ a dalšími obcemi nejednala jako obchodník s cennými papíry, považovala společnost VAK za spekulaci soudu, neboť nebylo prokázáno, že by tato činnost ČS nenaplňovala charakter činnosti obchodníka s cennými papíry. Poukázala na to, že pokud by ČS nevystupovala jako obchodník s cennými papíry, musela by být tato činnost, která podléhala v rozhodné době povolení Komise pro cenné papíry (§ 45 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech), prověřována, a v případě zjištěných nedostatků rovněž sankcionována, což prokázáno nebylo. Závěr soudu, že smlouvy uzavřené mezi ČS a SMZ (popřípadě též obcemi) neodpovídají některému ze závazkových vztahů obsažených v zákoně o cenných papírech, považovala odvolatelka za nesprávný a poukázala na to, že tento zákon upravuje smlouvu o převodu akcií (která je součástí „tzv. balíku smluv“ mezi ČS a obcemi včetně SMZ),

ale i obstaravatelské smlouvy (např. mandátní /příkazní/ smlouva). Odvolatelka měla za to, že tzv. „balíkem smluv“ byl (mimo ostatní) mezi SMZ a ČS založen závazkový právní vztah mandátního typu, kdy se příkazník - ČS - zavázala jménem příkazce (SMZ) a na jeho účet vykonávat jeho akcionářská práva. Ve vztahu k třetím osobám pak ČS vystupovala jako zástupce SMZ s tím, že na valné hromadě konané dne 30. 4. 2004 podle názoru odvolatelky jednal další zmocněnec, a to JV. Zákon ani statuty VAKu přitom neomezovaly možnost SMZ svěřit výkon hlasovacích práv třetí osobě.

Společnost VAK v odvolání zpochybnila závěr soudu prvního stupně, že nesplnila oznamovací povinnost (§ 183d ObchZ) a tvrdila, že dokument o splnění oznamovací povinnosti by měl mít k dispozici právě obchodník s cennými papíry (ČS), nikoliv VAK. Z obsahu spisu je zřejmé, že ČS oznamovací povinnost splnila, když dne 2. 5. 2002 oznámila, že nabyla podíl na hlasovacích právech společnosti VAK ve výši 43,55 % (od SMZ) a zároveň uvedla, že s odkazem na ust. § 183b odst. 4 písm. a) bod 2 ObchZ nevykonává hlasovací práva spojená s těmito akciemi, ani neumožní jejich výkon třetí osobě. Obdobné oznámení pak ČS učinila na základě uzavřených smluv s obcemi 2. 8. 2002, 12. 10. 2002 a 2. 12. 2002. Odvolatelka považovala za právně významné rozhodnutí společnosti RM - SYSTÉM, a.s. ze dne 11. 12. 2002, č. j. SR 33/10/2002, kterým byly akcie společnosti VAK vyloučeny z obchodování na veřejném trhu s tím, že se zánikem obchodovatelnosti akcií musí být spojen i zánik oznamovací povinnosti. Uvedla, že z těchto důvodů musela tímto okamžikem zaniknout i případná sistace hlasovacích práv, a to se všemi důsledky z toho plynoucími.

Odvolatelka považovala postup města Napajedla a obce Halenkovice, které hlasovaly na napadené mimořádné valné hromadě prostřednictvím zástupce Jakuba Bažanta, který vykonával hlasovací práva za obec Halenkovice (v rozsahu 8.969 kusů akcií) a za město Napajedla (v rozsahu 36.670 kusů akcií), přičemž se dvěma (jinými) akciemi vykonával hlasovací práva za obec Halenkovice starosta Jaroslav Ulica a za město Napajedla starosta MUDr. Antonín Černocký, za legální. Akcionáři osobně přítomní na mimořádné valné hromadě se se zmocněnci při výkonu hlasovacích práv nepřekrývali, neboť každý z nich reprezentoval „své“ akcie. Odvolatelka v této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 2011, č. j. 29 Cdo 3880/2009, v němž Nejvyšší soud konstatoval, že „neplatnost plné moci nezpůsobuje sama o sobě skutečnost, že akcionář udělil plnou moc k zastupování na valné hromadě v rozsahu týkajícím se jen části jeho akcií.“ Odvolatelka, pro případ, že by se odvolací soud s tímto právním názorem neztotožnil, tvrdila, že i v případě odečtu hlasů města Napajedla a obce Halenkovice, by napadené usnesení mimořádné valné hromady bylo stále přijato zákonným počtem hlasů přítomných akcionářů.

V námitce o vlivu délky řízení na možnost soudu vyslovit neplatnost usnesení valné hromady s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (např. jeho Nález ze dne 21. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 1768/09) odvolatelka poukázala na to, že předmětem schvalování na napadené valné hromadě byla smlouva o prodeji části podniku. Odvolatelka měla za to, že Ústavní soud spojuje s pouhým během času (s posouzením otázky „rozumné doby“) pravidlo zákazu vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, aniž by bylo nutné jakkoli zkoumat okolnosti takové situace,

jak to učinil soud prvního stupně. Zdůraznila, že s rozhodnutím o neplatnosti usnesení by v posuzovaném případě souviselo i navrácení do původního stavu, což by po více než deseti letech představovalo zásadní zásah do práv třetích osob, navíc v některých částech (např. technické zhodnocení majetku či zařízení společnosti VAK) by bylo i nereálné.

Odvolatelka následně doplnila odvolání podáním ze dne 9. 5. 2014, ve kterém (nad rámec shora uvedeného) uvedla, že SMZ až do skončení registrace akcií VAK (5. 12. 2002) nikdy nevznikla povinnost učinit povinnou nabídku převzetí, neboť ČS samo ani s dalšími osobami nikdy nezískalo podíl na hlasovacích právech, který by zakládal povinnost učinit nabídku převzetí; uvedený závěr potvrdil i soud prvního stupně. SMZ a ČS, příp. JV, nejednaly ve shodě, ČS, popř. JV, jednaly pouze jako zástupci akcionářů, a to na základě speciálních plných mocí podle § 184 odst. 1 ObchZ, nikoli jako osoby jednající ve shodě. SMZ bylo oprávněno hlasovat na valné hromadě konané dne 30. 4. 2004, a proto usnesení přijatá na této valné hromadě nemohou být neplatná z důvodu hlasování SMZ. Byla přitom přijata v souladu se stanovami a zákonem.

Navrhovatel d) v odvolání, jež směřovalo výslovně do odstavce IX. výroku, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi ním a společností VAK, požadoval, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v tomto rozsahu změnil tak, že zaváže společnost VAK zaplatit navrhovateli d) na plné náhradě nákladů řízení částku 53.221 Kč (do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám Mgr. Vadima Rybáře). Odvolatel tvrdil, že soud prvního stupně nesprávně stanovil výši odměny za každý úkon právní služby. Zastával stanovisko, že při stanovení odměny za úkon právní služby ve věcech řízení o určení neplatnosti usnesení valné hromady učiněné do 31. 12. 2012, je - vzhledem k nedostatku odpovídající právní úpravy - nutno vycházet analogicky z tarifní hodnoty 25.000 Kč dle ust. § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a proto odměna za 1 úkon právní služby učiněné v této věci do 31. 12. 2012 činí 2.100 Kč, přičemž do tohoto data bylo učiněno 13 úkonů právní služby. Odměna za tyto úkony tak činí celkem 27.300 Kč.

Navrhovatelé a), b), c) a d) se k odvolání společnosti písemně vyjádřili a shodně navrhli, aby odvolací soud napadené usnesení (vyjma odst. IX. výroku, který byl napaden samostatným odvoláním navrhovatele d/), jako věcně správné potvrdil.

Navrhovatel a) nepovažoval odvolací námítky směřující do hodnocení důkazů za důvodné a poukázal na právní názory vyjádřené v nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 23/93.

Navrhovatel a) nesouhlasil s právním názorem soudu prvního stupně ohledně (ne)platnosti tzv. komplexu smluv uzavřených SMZ s ČS a neztotožnil se ani s rozhodnutími Vrchního soudu v Praze č. j. 14 Cmo 487/2010-373 a s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 29 Cdo 3880/2009. Poukázal na to, že jsou předmětem řízení před Ústavním soudem, které není dosud skončeno.

Navrhovatel a) naopak považoval za správný právní názor soudu prvního stupně, že podle stanov (ve znění ke dni konání napadené valné hromady - § 18 odst. 1 věta poslední), pokud se dostaví akcionář, který vydal plnou moc, není

přípustná účast zmocněnce. Právní závěr, že zástupce byl přítomen jen za část akcií a akcionář za jinou část akcií, nepovažuje za správný, neboť z datové posloupnosti listin je zřejmé, že delegace udělená starostovi Napajedel i Halenkovic byla udělena bez omezení a později, než plná moc, která byla součástí komplexu smluv uzavřeného těmito subjekty s ČS.

Pokud se týká vlivu běhu času a práv třetích osob na vyslovení neplatnosti usnesení předmětné valné hromady, navrhovatel a) zdůraznil, že délka soudního řízení byla ovlivněna i postupy, které volila odvolatelka. Nesouhlasil ani s jejím tvrzením, že ZV jednala v dobré víře, neboť způsob propojení se společností VAK statutárními orgány a s tím související znalost situace, dobrou víru vylučují.

Navrhovatel b) ve vyjádření k odvolání poukázal na to, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně vychází ze specifík valné hromady konané dne 30. 4. 2004. Neshledal nesprávným právní závěr soudu o neplatnosti tzv. „balíku smluv“. Neztotožnil se ani s právním názorem společnosti, že se zánikem obchodovatelnosti akcií musí být spojen i zánik oznamovací povinnosti. Pokud se týká dalšího důvodu neplatnosti, který vyplýval ze znění čl. 18 odst. 1 stanov, považoval argumentaci společnosti VAK za nepřiléhavou. Tvrzení odvolatelky, že zástupci akcionářů obce Halenkovice a města Napajedla vykonávali hlasovací práva ke „svým“ akciím a při hlasování se jejich hlasy nepřekrývaly, považoval navrhovatel b) za nesprávný. Poukázal na názor soudu prvního stupně, který se opírá o znění delegací k účasti na valných hromadách, tj. znění usnesení zastupitelstev měst a obcí, které neobsahují žádnou limitaci co do počtu akcií. Navrhovatel b) se ztotožnil se závěry krajského soudu o tom, že nedošlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami, tj. ZV, a v tomto směru odkázal na svou argumentaci v řadě písemných vyjádření. Tvrdil, že od roku 2002, kdy byly uzavřeny smlouvy o smlouvách budoucích o převodu akcií s mírnou modifikací těchto smluv před valnou hromadou dne 30. 4. 2004 (převod hlasů zpět na SMZ), jsou tyto smlouvy ve vztahu k ostatním 14 obcím nadále aktivní a nadále ovlivňují poměry při hlasování na každoročních valných hromadách. Navrhovatel b) se neztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že nevznikla povinnost nabídky převzetí podle § 183b ObchZ a poukázal na to, že soud prvního stupně se podle obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s ostatními námitkami (protiprávně sjednaného účelového finančního plnění, úmyslně nepravdivé zprávy představenstva a dozorčí rady společnosti o prodeji podniku, vadná znalecká zpráva atd.).

Navrhovatel c) v písemném vyjádření v odvolání poukázal na to, že společnost „namítala nezákonného soudce“ k projednávání této věci již dříve, a to i před Ústavním soudem, který tuto námitku s konečnou platností dne 10. 11. 2011 odmítl. Dle navrhovatele c) soud prvního stupně dospěl ke správnému právnímu závěru, že ČS v projednávaném případě nejednala jako obchodník s cennými papíry, a proto se nestala ani zástupcem měst a obcí. Navrhovatel c) souhlasil s názorem soudu prvního stupně, že důsledkem nesplnění oznamovací povinnosti společnosti je nemožnost výkonu hlasovacích práv, která trvá i poté, co byla zrušena veřejná obchodovatelnost akcií. Poukázal přitom na znění ust. § 183d odst. 2, 6, 8 ObchZ, který kogentním způsobem upravoval důvody zániku oznamovací povinnosti. Navrhovatel c), stejně jako navrhovatel b), se shodl se závěrem soudu prvního

stupně, že duplicita zastoupení je v tomto konkrétním případě sama o sobě důvodem pro neplatnost napadených usnesení, neboť se jednalo o postup v rozporu se stanovami společnosti VAK (konkrétně s § 18 odst. 1 stanov). Navrhovatel c) považoval za nezbytnou podmínku úspěchu úvah o „rozumné době“ skutečnost, že existuje dobromyslná třetí osoba, jejíž zájmy by byly vyslovením neplatnosti usnesení valné hromady dotčeny. Společnost ZV, kterou odvolatelka označila za takovou osobu, však v dobré víře být nemohla.

Navrhovatel d) se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, co se týká tzv. „balíku smluv“ a zdůraznil, že žádný z účastníků těchto závazkových vztahů neměl v úmyslu převést akcie společnosti VAK třetí osobě, ani na nástupce ČS, tj. společnost JV. Navrhovatel d) souhlasil též s názorem soudu prvního stupně, že SMZ nesplnilo oznamovací povinnost spojenou s překročením hranice 45 % na základním kapitálu společnosti, a proto od (středy) 26. 9. 2001 nebylo oprávněno vykonávat svá hlasovací práva, ani jejich výkon umožnit třetím osobám.

Odvolací soud konstatuje, že napadené rozhodnutí soudu prvního stupně (označené v záhlaví tohoto usnesení) je v pořadí třetím ve věci vydaným rozhodnutím tohoto soudu. Krajský soud poprvé věcně rozhodl usnesením ze dne 21. 4. 2008, č. j. 50 Cm 59/2004, 50 Cm 55/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 53/2004-361 (ve znění doplňujících usnesení ze dne 10. 7. 2008, č. j. 50 Cm 59/2004, 50 Cm 55/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 53/2004-401; 50 Cm 59/2004, 50 Cm 55/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 53/2004-410 a 50 Cm 59/2004, 50 Cm 55/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 53/2004-4212), kterým návrhu navrhovatelů (tj. ve vztahu ke všem bodům programu valné hromady, kromě práva na přiměřené zadostiučinění) vyhověl a přiznal jim právo na náhradu nákladů řízení.

Toto rozhodnutí bylo usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 7. 2009, č. j. 5 Cmo 389/2008, 5 Cmo 390/2008, 5 Cmo 391/2008, 5 Cmo 392/2008-459 zrušeno a byla věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Pro vážné procesní vady bylo zároveň nařízeno, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudce.

Soud prvního stupně již jiným samosoudcem (JUDr. Miroslavem Weinštukem) na ústním jednání dne 11. 2. 2010 řízení o neplatnost usnesení mimořádné valné hromady konané dne 30. 4. 2004 uvedené pod body a), b), c), d) a e) návrhu navrhovatele b) vyloučil k samostatnému řízení, a poté ve věci rozhodl usnesením č. j. 9/52 Cm 53/2004-754, kterým návrhu znovu vyhověl (a to již v rozsahu, který je předmětem tohoto řízení).

Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 28. 4. 2011, č. j. 5 Cmo 204/2011-1000 toto usnesení v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, protože tento neprovedl dokazování, kterým by objasnil otázku změny ovládací osoby (jak tvrdí navrhovatelé).

Odvolací soud považuje za vhodné - v souvislosti s předcházející rozhodovací činností nalézacích soudů v této věci - zdůraznit, že o námitce nezákonného soudce ve vztahu k JUDr. Miroslavu Weinštukovi, který podle názoru společnosti VAK nebyl povolán dle platného rozvrhu práce pro rok 2009 k rozhodování této věci, rozhodoval

Ústavní soud a usnesením ze dne 10. 11. 2011, sp. zn. III. ÚS 2718/11 ústavní stížnost VAKu odmítl.

Odvolací soud poukazuje též na skutečnost, že ve dnech 13. – 15. září 2006 projednával kromě odvolání VAKu v této věci i odvolání navrhovatelů v dalších obdobných věcech týkajících se neplatnosti usnesení valných hromad společnosti VAK. Konkrétně se jednalo o řízení ve věcech 5 Cmo 109/2012 (VH 28. 8. 2002), 5 Cmo 111/2012 (VH 3. 12. 2002), 5 Cmo 106/2012 (VH 2. 6. 2008), 5 Cmo 107/2012 (VH 24. 4. 2003), 5 Cmo 105/2012 (VH 11. 12. 2003) a 5 Cmo 108/2012 (VH 8. 6. 2005).

Pokud na jednáních v uvedených věcech bylo doplňováno dokazování, odvolací soud - s ohledem na propojenost těchto věcí účastníky řízení i předmětem řízení a s přihlédnutím k časovému hledisku (jednalo se o valné hromady konané v období roku 2002-2008) - k těmto výsledkům dokazování přihlédl i v projednávané věci.

Z obsáhlého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že soud prvního stupně návrhu vyhověl ze tří důvodů, když uzavřel, že: 1) tzv. „balíky smluv“, které byly uzavřeny mezi ČS a SMZ dne 26. 4. 2002, a posléze také mezi ČS a 14 obcemi – akcionáři společnosti VAK, jsou pro nedostatek vážnosti vůle neplatné (§ 37 ObčZ a § 1 odst. 2 ObchZ), 2) SMZ nesplnilo (neprokázalo splnění) oznamovací povinnosti, a ani neprokázalo, že ji nemá (§ 183d odst. 1, 2, a 7 ObchZ), a proto v mezích ust. § 183d odst. 1 ObchZ nemohlo vykonávat hlasovací práva, 3) pro schválení usnesení, která jsou předmětem tohoto řízení, nehlasovala zákonem předepsaná většina přítomných akcionářů (§ 220e odst. 10 ObchZ), když nebylo možno přihlížet k hlasům akcionářů obce Halenkovice a města Otrokovice.

Odvolací soud k odvoláním společnosti VAK a navrhovatele d) přezkoumal usnesení soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že usnesení soudu prvního stupně je, kromě rozhodnutí o nákladech řízení navrhovatele a), b) a c), věcně správné, ale z jiných důvodů, než v něm uvedených.

Odvolací soud na jednáních dne 8. 9. 2016 a dne 14. 11. 2016 dokazování provedené krajským soudem doplnil a zjistil:

- z vyjádření Mgr. Jana Boltara ze dne 21. 8. 2015, že sděluje starostce města Napajedla Ing. Ireně Brabcové, že společnost Jižní vodárenská, a.s. je nadále držitelem samostatně převoditelných práv k akciím společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a zájem o nákup těchto práv (kromě investorů) projevil město a obce, které podobně jako město Napajedla prodaly samostatně převoditelná práva.
- z rozhodnutí jediného akcionáře v působnosti valné hromady společnosti Jižní vodárenská, a.s. ze dne 25. 7. 2002 za účasti (mimo ostatní) Ing. Jaroslava Bažanta, r. č. 510528/096 a Mgr. Zdeňka Strnada, r. č. 660407/0814 - členů

představenstva jediného akcionáře společnosti Česká infrastruktura, a.s., že na programu bylo též pod bodem II programu schválení „Zmluvy o úvěre č. 14/02/DBF“ mezi Poštovou bankou a.s. jako věřitelem a Jižní vodárenskou, a.s. jako dlužníkem a související dokumentace. Mgr. Ing. Zdeněk Strnad uvedl, že na základě uvedené smlouvy a související dokumentace bylo Jižní vodárenské, a.s. umožněno čerpat úvěr do celkové výše 190.000.000 Kč na realizaci projektu akvizice společnosti Vodovody a kanalizace Zlín, a.s. a požádal jediného akcionáře o schválení této smlouvy. Jediný akcionář smlouvu schválil včetně toho, že ztráta společnosti byla schválena z výnosů projektu společnosti VAK.

- z článku z časopisu Vodní hospodářství 10/2003, u něhož je uveden kontakt na společnost Veolia Water Česká republika, Pařížská 11, 110 00 Praha 1, že je v něm zmíněn též akviziční projekt VAK Zlín a.s. s tím, že současná legislativa v podstatě brání realizaci provozního modelu, a získání akcií společnosti VAK je pouze dočasným krokem poté, co se ho nepodařilo prosadit, i když v případě společnosti VAK byla nabídka založená na provozním modelu vyhodnocena jako nejlepší. Cíl Veolia Water zůstává stejný a k jeho dosažení rozdělí již ovládnuté smíšené vodárenské společnosti a ponechá si jejich provozní část.
- ze zápisu z jednání ve věci Projektu „Odkanalizování Zlínsko“ konaného dne 13. 10. 2003 na Krajském úřadě Zlínského kraje, že je v něm uvedeno, že se ho zúčastnili za VAK „v současné době ve vlastnictví fy Veolia“ Martin Bernard a Milan Soldán.
- ze zápisu z pracovního jednání na Krajském úřadě ve Zlíně ze dne 31. 10. 2003, že se ho zúčastnil též Ing. M. Bernard - ředitel VAK, a RNDr. T. Paclík za Veolia Water ČR. Na zástupce společnosti Veolia Water ČR byly vzneseny dotazy, jakou formou bude jako investor financovat transformaci a investiční rozvoj VAK, zda bude očekávat návratnost vložených finančních prostředků v oblasti přiměřeného zisku nebo zda se vložené prostředky objeví ve formě zvýšení vodného a stočného. RNDr. Paclík odpověděl, že návratnost vložených prostředků bude z přiměřeného zisku. MVDr. S. Mišák (starosta města Otrokovice) vycházel z předpokladu, že společnost Jižní vodárenská, a.s. (Veolia Water ČR) nebyla valnou hromadou společnosti VAK schválena jako vítěz výběrového řízení na provozování této společnosti a v tuto dobu jsou zájmy obcí a společnosti Jižní vodárenská, a.s. rozdílné s tím, že k dohodě může dojít, pokud dojde k vrácení hlasovacích práv obcím.
- z faxové zprávy ze dne 4. 7. 2002 Mgr. Roberta Pergla obsažené na hlavičkovém papíře advokátní kanceláře VÁŇA, PERGL & PARTNEŘI adresované městu Otrokovice k rukám starosty města MVDr. Stanislava Mišáka, že Mgr. Robert Pergl se obrací na starostu města jako právní zástupce společnosti Jižní vodárenská, a.s. patřící do vodárenské skupiny Vivendi Water, pro kterou vykupuje Česká spořitelna, a.s. v okrese města Otrokovice akcie společnosti VAK. Ve zprávě je zdůrazněno, že odkoupení akciové účasti města ve společnosti VAK

je založeno na systému smluvní dokumentace mezi městem a Českou spořitelnou, a.s., která byla starostovi předána a skládá se ze smlouvy o budoucí smlouvě o koupi akcií pro jednotlivé dvě emise, smlouvy o koupi akcií, příkazní smlouvy, plné moci k výkonu akcionářských práv, plné moci k registraci práv pro zastavení práva nakládat s akcemi u Střediska cenných papírů a smlouva o budoucích smlouvách o postoupení pohledávky – převodu samostatně převoditelných práv. Záloha na budoucí kupní cenu ve výši 80 % budoucí kupní ceny za akcie je koncipována jako okamžitý finanční přínos do rozpočtu města. K běžné ceně za jeden kus akcie 160 Kč je nabízen bonus vzhledem k postavení města Otrokovice jako lídra v regionu ve výši 40 Kč za každou prodanou akcií.

- z výpisu části zápisu z 2. mimořádného zasedání zastupitelstva města Zlín ze dne 28. 4. 2004, že na programu bylo též schválení „materiálu“ pro jednání mimořádné valné hromady společnosti VAK Zlín, a.s., IČO 49454561 svolané na den 30. 4. 2004. P. Soldán uvádí výhody a smysl provozování rozdělené společnosti tak, že infrastrukturní část společnosti zůstane v majetku měst a obcí a provozní část bude v rukou soukromého investora „většinou silného zahraničního strategického partnera“ a preferuje tento způsob provozování společnosti VAK před druhým, který je založen na jednotném vlastnictví sdružení nebo svazku měst a obcí, které by čerpaly prostředky z fondů EU. Účastníci zasedání byli seznámeni s obsahem smlouvy, která bude projednávána na valné hromadě, to je smlouva o nájmu a provozování a smlouva o prodeji části podniku. Je přitom tvrzeno, že provozní společnost (to je Zlínská vodárenská, a.s.) platí nájem ve výši, se kterou bylo představenstvo VAK seznámeno. Zastupitelstvo bylo seznámeno s dalším nakládáním s volně obchodovatelnými akciemi na majitele společnosti VAK, které byly prodány před dvěma lety Poštové bance a nyní jsou ve vlastnictví JV. P. Soldán též uvádí, že na základě dopisu JV a odsouhlasení dalšího společného postupu dojde k navrácení postoupených hlasovacích práv zpět SMZ a volně obchodovatelné akcie budou koupeny zpět. Jako čistý výnos z tohoto obchodu je zmíněna částka 34.095.000 Kč. K uvedeným skutečnostem byly k dispozici znalecké posudky, seznamy obcí, které také postoupily hlasovací práva a mají odsouhlasenou smlouvu o společném postupu.
- z dopisu obce Kašava ze dne 8. 5. 2015 podepsaného starostou Josefem Jarcovjákem adresovaného JV, že je požádáno o poskytnutí informace, zda JV je ke dni 13. 5. 2015 držitelem práv ze smluv uzavřených mezi obcí Kašava a ČS, v kladném případě, zda souhlasí s tím, aby se obec zúčastnila dne 13. 5. 2015 konání valné hromady VAK a vykonávala na ní hlasovací práva zástupcem konkrétně delegovaným zastupitelstvem obce ke všem 8.112 kusům akcií na jméno akcií.
- z dopisu Jižní vodárenská, a.s. ze dne 25. 4. 2016 podepsané Mgr. Robertem Perglem (členem představenstva), že se jedná o žádost o udělení neomezené plné moci ve prospěch JV k výkonu akcionářských práv obce Kašava vyplývajících z vlastnictví 8.112 kusů na jméno, a to zejména účastnit se všech valných hromad VAK v roce 2016 a práva dle vlastní vůle přijímat rozhodnutí a hlasovat na nich.

Povinnost obce k udělení plné moci měla vyplývat z tzv. „balíku smluv“, které uzavřela s ČS dne 30. 7. 2002 pod hrozbou smluvní pokuty ve výši 100 % kupní ceny akcií a náhrady prokázané škody.

- ze smlouvy o převodu cenných papírů (smlouva o koupi akcií podle § 13 zákona č. 591/1991 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů) uzavřené v Praze dne 26. 4. 2002 mezi SMZ, zastoupeným Ing. Milanem Soldánem (místostarostou), jako převodcem, a SMD, a.s., obchodníkem s cennými papíry, IČO 31368123, zastoupeným JUDr. Jiřím Linkem, na základě plné moci, že předmětem smlouvy je 39.779 veřejně obchodovatelných akcií společnosti VAK v zaknihované podobě ISIN CZ00009047957 a převodce nabývá akcie za dohodnutou kupní cenu 580 Kč za 1 akcii. Smlouva je podepsána za převodce Ing. Milanem Soldánem, za nabyvatele JUDr. Linkem, na základě plné moci, a je opatřena úředně opatřenými podpisy těchto osob.
- ze smlouvy o zabezpečovacím převodu cenných papírů č. 3/B/02/DFB uzavřené ve smyslu ust. § 555 a násl. OZ dne 24. 6. 2002 mezi bankou Poštovou bankou, a.s., IČO 31340890 a převodcem SDM, obchodníkem s cennými papíry, akciová společnost, IČO 31368123, že předmětem smlouvy je závazek převodce převést do majetku banky cenné papíry za účelem zajištění řádného a včasného splnění zabezpečovaného závazku dlužníka – Jižní vodárenské, a.s., IČO 26211122, vůči bance a závazek banky tyto cenné papíry jako zabezpečení přijmout. Předmětem zabezpečovacího převodu jsou akcie emitenta Vodovody a kanalizace Zlín a.s. v počtu 39.779 kusů. V bodě 5 je uvedeno, že převodce se souhlasem dlužníka převádí cenné papíry jako zabezpečení do majetku banky na zabezpečení závazků uvedených v čl. 4 smlouvy. Smlouvu za banku podepsal Ing. Tomáš Pivarčí a Ing. Milan Hanica, za převodce Mgr. Ing. Michal Bartók a Ing. Marián Dubaj. Všechny podpisy jsou úředně ověřeny.
- z listiny akcionářů přítomných na valné hromadě konané dne 30. 4. 2004, z protokolu o výsledcích hlasování na hlasovacím lístku č. 2 k bodu programu 4 a z hlasovacích lístků č. 2 bylo zjištěno, že valné hromady se zúčastnili akcionáři disponující 996.079 hlasy, za SMZ byl přítomen zástupce MUDr. Vladimír Řihák vykonávající hlasovací právo s 448.599 hlasy, zástupce Jaroslav Bažant mimo ostatní vykonával hlasovací právo za JV s 39.793 hlasy, za obec Halenkovice s 8.969 hlasy a za město Napajedla s 36.670 hlasy. Za obec Halenkovice byl přítomen též Jaroslav Ulica vykonávající hlasovací právo s 2 hlasy a za město Napajedla MVDr. Antonín Černocký též s 2 hlasy. Pro schválení obou usnesení pod bodem 4 programu mimořádné valné hromady bylo vždy 769.333 hlasů (včetně akcionářů Fondu národního majetku ČR, SMZ, JV, města Napajedla a obce Halenkovice) Jaroslav Ulica a MVDr. Antonín Černocký byli (každý z nich se 2 hlasy) proti.

Skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně z jím provedených důkazů považuje odvolací soud též za správná, a proto i z nich při svém právním posouzení vycházel. Z důvodu stručnosti svého odůvodnění proto také odkazuje na skutková

zjištění učiněná soudem prvního stupně o vnitřních poměrech ve společnosti VAK, o postavení (akcionáře) SMZ ve společnosti VAK k datu 1. 1. 2001, o výběru strategického partnera VAK, dále na zjištění ze zápisu mimořádné valné hromady konané dne 17. 4. 2002, o uzavření tzv. „balíku smluv“ ze dne 26. 4. 2002 mezi ČS a SMZ a obsahově totožného tzv. „balíku smluv“ uzavřených mezi ČS a 14 obcemi - akcionáři společnosti VAK - v období od 29. 7. 2002 do 29. 11. 2002, o převezech akcií na majitele ve vlastnictví SMZ v období od 26. 4. 2002 až do 12. 3. 2004, včetně skutkových zjištění týkajících se způsobu svolání a průběhu mimořádné valné hromady společnosti konané dne 30. 4. 2004.

Jak již bylo uvedeno shora, vycházel odvolací soud i ze zjištění učiněných v souvisejících řízeních o vyslovení neplatnosti usnesení valných hromad společnosti VAK.

K právnímu posouzení věci odvolací soud uvádí:

Ve vztahu ke konání mimořádné valné hromady dne 30. 4. 2004 není mezi účastníky sporné, že navrhovatelé v rozhodné době byli (a jsou dosud) akcionáři společnosti VAK, že návrhy, kterými bylo zahájeno toto řízení, byly podány včas (§ 131 a § 183 ObchZ), a že ke dni konání této mimořádné valné hromady akcie VAK nebyly veřejně obchodovatelné (od 5. 12. 2002).

Usnesení jednotlivých valných hromad společnosti VAK je třeba posuzovat v závislosti na běhu času a v této souvislosti je třeba přihlížet zejména k důsledkům zrušení veřejné obchodovatelnosti akcií VAK s účinky od 5. 12. 2002 pro (případnou) systaci hlasovacích práv pro (soudem prvního stupně zjištěné) porušení oznamovací povinnosti (§ 183d odst. 1 a 2 ObchZ). Smyslem institutu oznamovací povinnosti, tak jak byla upravena do 31. 12. 2013 v ust. § 183d ObchZ, je informovat třetí osoby (potencionální investory) o koncentraci či nekoncentraci podílu na akciové společnosti, jejíž akcie jsou registrované. Údaje o osobách, které podíly soustřeďují, zvyšují či snižují, představuje významné kritérium pro (potenciální) investory při rozhodování jak naložit s investicí do akcií. Právě proto, že se jedná o institut regulace (ochrany) kapitálového trhu ukládá zákon oznamovací povinnost pouze ve vztahu k registrovaným akciím a oznámení se činí (také) vůči orgánu dohledu nad kapitálovým trhem. Dojde-li ke zrušení registrace akcií, pozbývá uvedená informace (z hlediska regulace kapitálového trhu) na smyslu (významu). Nejvyšší soud proto též v rozhodnutí ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4397/2014 uzavřel, že se zrušením registrace akcií zaniká i oznamovací povinnost; tím není dotčeno případné právo investorů (akcionářů společnosti) na náhradu újmy způsobené porušením této povinnosti od doby před zrušením registrace. Zaniká-li oznamovací povinnost (nelze-li ji již nadále splnit), zanikají i sankce spojené s jejím případným porušením, to je v tomto konkrétním případě případná systace hlasovacích práv na mimořádně valné hromadě konané 30. 4. 2004.

Odvolací soud v souvislosti se závěrem soudu prvního stupně ohledně výkonu hlasovacích práv k akciím obce Halenkovice a města Napajedla zjistil, že na mimořádné valné hromadě VAKu konané dne 30. 4. 2004 vykonával za obec Halenkovice a město Napajedla hlasovací práva jejich zástupce Jaroslav Bažant, a to na základě shora uvedených zmocnění obsažených v tzv. „balíku smluv“

a hlasoval pro schválení usnesení obsažených v bodu 4 programu. Zástupce města Napajedla MVDr. Antonín Černocký a zástupce obce Halenkovice Jaroslav Ulica se zúčastnili této mimořádné valné hromadě a vykonávali hlasovací práva ke zbývajícím 2 akciím ve vlastnictví města Napajedla a obce Halenkovice. Tyto akcie nebyly předmětem tzv. „balíku smluv“, na které se zmocnění nevztahovalo, a hlasovali proti přijetí těchto usnesení. Postup těchto akcionářů VAK se nepříčí ani zákonu, ani stanovám společnosti. Zmocnění (podzmocnění) se na uvedené 2 akcie akcionářů nevztahovalo, a proto mohlo být s těmito akciemi hlasováno vedle akcií, na který se vztahoval tzv. „balík smluv“, a též odlišně. Odvolací soud neshledal tento postup ani v rozporu s § 18 stanov společnosti VAK. Ostatně v obdobné věci stejných účastníků řízení se takto vyjádřil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 23. 2. 2011, č. j. 29 Cdo 3880/2009-527.

Odvolací soud je však názoru, že popsané jednání SMZ, JV a ČS je jednáním ve shodě s cílem ovládnutí společnost VAK společností JV (to je koncernem VEOLIA) a že tímto postupem byl porušen jak zákon, tak statuty VAK, neboť tímto postupem došlo k obejití ust. § 13 stanov VAK, které zakotvuje omezenou převoditelnost akcií na jméno.

Dle ust. § 13 odst. 1 a 2 stanov VAK, akcie na jméno, jakož i práva samostatně převoditelná spojená s těmito akciemi, jsou převoditelná pouze se souhlasem valné hromady společnosti. Valná hromada společnosti je povinna odmítnout souhlas s převodem akcií na jméno v případě, kdy nepůjde o převod mezi obcemi, které jsou stávajícími akcionáři společnosti a držiteli akcií na jméno.

Podle ust. § 156 odst. 4, věta první a druhá ObchZ, statuty mohou omezit, nikoli však vyloučit, převoditelnost akcií na jméno. Nejsou-li splněny podmínky pro převod akcií na jméno určené statuty, je smlouva o převodu těchto akcií neplatná, ledaže nabyvatel akcií jednal v dobré víře.

Podle ust. § 156a odst. 1, 2 ObchZ, převodem akcie se převádějí všechna práva s ní spojená, pokud zákon nestanoví jinak. Samostatně lze převádět právo na vyplacení dividendy, přednostní právo na upisování akcií a vyměnitelných a prioritních dluhopisů (§ 160) a právo na vyplacení podílu na likvidačním zůstatku spojené jinak s akcií (dále jen „samostatně převoditelné právo“).

Podle ust. § 131 odst. 1, věty první ObchZ, každý společník, jednatel, likvidátor, správce konkursní podstaty, vyrovnací správce nebo člen dozorčí rady se může domáhat, aby soud vyslovil neplatnost usnesení valné hromady, pokud je v rozporu s právními předpisy, společenskou smlouvou, zakladatelskou listinou nebo statuty.

Odvolací soud vzal v úvahu i ust. § 3030 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (OZ), podle kterého i na práva a povinnosti, která se posuzují podle dosavadních právních předpisů, se použijí ustanovení části první hlavy I.

Podle ust. § 6 odst. 1, 2 OZ, každý má povinnost jednat v právním styku poctivě. Nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu. Nikdo nesmí těžit ani z protiprávního stavu, který vyvolal nebo nad kterým má kontrolu.

Podle ust. § 8 OZ zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany.

Odvolací soud rekapituluje:

Poté, co představenstvo společnosti VAK (opakovaně) řešilo otázku vstupu strategického partnera, rozhodlo dne 4. 9. 2001 o divizním uspořádání společnosti VAK. První divize se sestávala ze správy infrastruktury a druhou divizi představoval provozní úsek podle stavu k datu rozdělení společnosti (tj. 18. 9. 2001). Představenstvo VAK rozhodlo dne 25. 9. 2001 o vyhlášení veřejné soutěže a podle jejího vyhodnocení společností ATLANTIK finanční trhy, a.s. byla na první místo zařazena společnost JV. O prosazení provozního modelu (o udělení souhlasu k uzavření smlouvy o prodeji části podniku a související smlouvy o nájmu vodárenské infrastruktury) bylo rozhodováno již na mimořádné valné hromadě konané dne 17. 4. 2002, ale provozní model se nepodařilo schválit. Poté již společnost JV (tj. VEOLIA) postupovala k prosazení provozního modelu ve společnosti VAK shora popsaným způsobem. Se souhlasem zastupitelstva SMZ došlo dne 26. 4. 2002 k uzavření tzv. „balíku smluv“, na základě něhož JV získala prostřednictvím obchodníka s cennými papíry ČS, bez ohledu na omezenou převoditelnost akcií na jméno (§ 13 stanov VAK), možnost vykonávat hlasovací práva k omezeně převoditelným akciím na jméno (později i k volně prodejným akciím na majitele) podle vlastního uvážení s cílem směřujícím k prosazení provozního modelu ve společnosti VAK na všech následujících valných hromadách, které následovaly po zmíněné mimořádné valné hromadě konané dne 17. 4. 2002. V návaznosti na chování SMZ jako největšího akcionáře VAKu a s vidinou ekonomických výhod se k tomuto záměru přidalo 14 obcí, které se podrobily postupu JV a prostřednictvím ČS uzavřely smlouvy obdobné, jak vyplývaly z tzv. „balíku smluv“ uzavřených mezi ČS a SMZ. Tento tzv. „balík smluv“ učinil z uvedených subjektů pouze tzv. „holé“ vlastníky akcií na jméno, které získaly v rámci privatizace společnosti VAK a jejichž převod byl a je omezen § 13 stanov VAK. Tyto akcie (stejně jako práva samostatně převoditelná) byly převoditelné (a dosud jsou) pouze se souhlasem valné hromady společnosti VAK. Valná hromada je povinna odmítnout souhlas s převodem akcií na jméno v případě, že nepůjde o převod mezi obcemi, které jsou zakládajícími akcionáři společnosti a držiteli akcií na jméno. S přihlédnutím k právnímu stavu ve společnosti VAK (odpovídajícímu znění stanov) JV prezentovala navenek prostřednictvím ČS zájem stát se akcionářem společnosti VAK, a proto součástí tzv. „balíku smluv“ byla i smlouva o budoucí smlouvě o koupi akcií pro jednotlivé 2 emise akcií na jméno a též i smlouva o koupi akcií. Cílem společnosti JV (Zlínské vodárenské, a.s., VEOLIA) však fakticky nebylo získat akcie společnosti VAK do vlastnictví, ale ovládnout vodárenskou společnost VAK a ponechat si její provozní část. Zájem o koupi akcií společnosti VAK byl prezentován pouze navenek, aby se postup formálně jevil v souladu se zákonem a stanovami. Již od počátku však bylo všem uvedeným subjektům jasné, že akcie společnosti VAK musí zůstat ve vlastnictví akcionářů, kteří tak budou moci získat plnění z dotačního programu EU (jak bylo také

odvolacím soudem zjištěno z článku Vodní hospodářství č. 10, ročník 2003). Cíl jednání SMZ ve shodě s JV a ČS byl naplněn právě na valné hromadě konané dne 30. 4. 2004 (předmět tohoto řízení), kdy došlo k prosazení tzv. provozního modelu. Po tomto datu již společnost JV přestala předstírat zájem o realizaci nákupu akcií VAK, jak vyplývá z obsahu dohody o vypořádání vzájemných vztahů uzavřené dne 25. 5. 2004 mezi SMZ a JV. Dohodou došlo ke zrušení smlouvy o smlouvě budoucí o koupi akcií (včetně příloh) a SMZ vrátilo část zálohy zaplacené kupní ceny (tj. částku 42.616.810 Kč) a rozdíl ve výši 14.803.734 Kč byl na základě dohody považován za odměnu SMZ za to, že JV umožnilo vykonávat akcionářská práva. Ekonomický zájem SMZ na jednání, které vyústilo na valné hromadě konané 30. 4. 2004, též prezentuje smlouva o koupi akcií, na základě které převedla JV na SMZ 39.779 kusů akcií na majitele VAK za cenu 95 Kč za 1 kus, což znamená, že SMZ na celé transakci profitovala částkou 34.096.549 Kč. Po datu 25. 5. 2004 (uzavření dohody), kdy došlo k vypořádání vzájemných vztahů mezi SMZ a JV, byl již cíl jednání ve shodě naplněn, tudíž po tomto datu nebyl důvod k obcházení § 13 stanov. Na tom nemění nic ani skutečnost (jak bylo doplněným dokazováním odvolacím soudem zjištěno), že nadále trvají účinky smluv uzavřených mezi ČS a 14 obcemi, které ve shodě se SMZ, JV a ČS nejednaly (pouze se podvolily ekonomickému diktátu těchto subjektů).

Cíl jednání JV ve shodě se SMZ a ČS je ze shora popsaného jednání zřejmý, když jím bylo ovládnutí společnosti VAK za účelem prosazení provozního modelu. Tento cíl ani účel není sám o sobě nedovolený, a to ani pokud by se ukázalo, jak navrhovatelé tvrdí, že provozní model je pro akcionáře VAKu - města a obce - ekonomicky nevýhodný. Úkolem odvolacího soudu není, a ani nemůže být, posuzování výhodnosti či nevýhodnosti provozního modelu. Úkolem odvolacího soudu je pouze a jen posouzení správnosti rozhodnutí soudu prvního stupně, kdy předmětem jeho posouzení zůstala (s ohledem na vázanost rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR co do vyřešených otázek) pouze otázka, zda prosazení provozního modelu bylo dosaženo postupem, který je v souladu se zákonem a stanovami společnosti VAK.

Ze zjištěného skutkového stavu však jednoznačně vyplývá, že k prosazení provozního modelu došlo postupem in fraudem legis, to je postupem, kterým došlo k obejití shora citovaného ustanovení čl. § 13 stanov a ust. § 156 odst. 4 a § 156a ObchZ.

Jak je již uvedeno výše, poté se prosazení provozního modelu (udělení souhlasu k uzavření smlouvy o prodeji části podniku a související smlouvy o nájmu vodárenské struktury) nepodařilo prosadit na valné hromadě společnosti VAK konané dne 17. 4. 2002, přikročila společnost JV (VEOLIA) k prosazení provozního modelu shora popsaným způsobem, kdy se souhlasem zastupitelstva SMZ došlo dne 26. 4. 2002 k uzavření tzv. „balíku smluv“.

V řízení bylo prokázáno, že smlouvy a plné moci obsažené v tzv. „balíku smluv“ ze dne 26. 4. 2002 uzavřené mezi SMZ a ČS z hlediska obsahového a formálního vyhovovaly požadavkům příslušných zákonných předpisů, byly však úmyslně sestaveny a použity tak, aby za jejich pomoci bylo dosaženo obejití ust. § 13 stanov o omezené převoditelnosti akcií na jméno. ČS uzavírala tyto smlouvy

pro JV za odměnu, přičemž JV nikdy neměla v úmyslu tyto akcie koupit. SMZ o tomto jejím úmyslu vědělo, ale přesto k uzavření tzv. „balíku smluv“ přistoupilo a JV hlasování na valných hromadách umožnilo.

Jak odvolací soud uvedl již dříve, z provedeného dokazování vyplynulo rovněž, že provozní model ani sám o sobě nepočítal s tím, že by akcie vůbec byly (nebo trvale zůstaly) ve vlastnictví „strategického partnera“, to je provozovatele podniku a nájemce vodárenské infrastruktury, neboť pokud měl VAK (a potažmo i další obce a města) dosáhnout na dotace (včetně fondů EU), což při výběrovém řízení na strategického partnera bylo proklamováno, pak podmínkou pro jejich dosažení je skutečnost, že akcie jsou ve vlastnictví „veřejného sektoru“, to je ve vlastnictví měst a obcí, a nikoli ve vlastnictví „soukromé společnosti“. Ostatně i sama JV v dopise ze dne 5. 4. 2002, jež tvoří jednu z příloh usnesení zastupitelstva SMZ ze dne 28. 4. 2004, výslovně uvedla, že: „Provozní model je založen na zachování majetkové účasti měst a obcí ve společnosti vlastníci vodohospodářskou strukturu - ve VAK Zlín. V této souvislosti je zájmem upravit vzájemné majetkové vztahy tak, aby se infrastrukturní společnost VAK Zlín stala způsobilou pro příjem dotací předně z kohezních fondů EU. Je zájmem všech zúčastněných stran a taktéž zájmem Jižní vodárenské, a.s. upravit smluvně současnou situaci, která v této podobě pro období provozování strategickým partnerem již nebude nutná. Jižní vodárenská, a.s. několikrát deklarovala, že není jejím zájmem vlastnit akcie, či se jakkoli dlouhodobě majetkově podílet na VAKu Zlín“.

Na základě toho pak JV nabízí řešení, jehož východiskem je právě tzv. „balík smluv“ ze dne 26. 4. 2002 mezi SMZ a ČS.

I při respektu k rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR k otázce plných mocí (např. ze dne 22. 9. 2015, sp. zn. 29 Cdo 2133/2013) odvolací soud v návaznosti na všechny shora uvedené skutečnosti věci dovozuje, že plné moci a podzmocnění navazující na tzv. „balík smluv“ též sloužila k obcházení § 13 stanov a shora citovaných ustanovení ObchZ. Odvolací soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že nepovažuje à priori všechny dohody o výkonu hlasovacích práv, a to ani realizující se prostřednictvím smluv příkazních a plných mocí, za neplatné, a to ani, když by k postoupení hlasovacích práv došlo za úplatu, v tomto posuzovaném případě však prostřednictvím uvedených právních instrumentů došlo k obejití stanov a zákona, tudíž nedovolené jsou. Na obcházení zákona lze usuzovat i (nikoli tedy výlučně) např. z toho, že příkazník byl oprávněn vykonávat akcionářská práva neomezeně dle vlastního uvážení, postoupit získaná práva na třetí osobu, ukončit smluvní vztah pod hrozbou vysokých smluvních pokut (ve výši 100 % budoucí kupní ceny), okolnost, že SMZ obdrželo od třetí osoby zálohu 80 % budoucí kupní ceny a doba, na kterou bylo oprávnění k výkonu hlasovacích práv třetí osobě svěřeno. To vše ukazuje na trvalý přenos akcionářských práv bez převodu vlastnického práva.

Cílem společnosti JV (Zlínské vodárenské a.s., tedy koncernu VEOLIA) tak nebylo získat akcie společnosti VAK do vlastnictví, ale tuto vodárenskou společnost ovládnout a ponechat si její provozní část, a to i za cenu postupu in fraudem legis.

Protože shora popsané jednání JV, SMZ a ČS je jednáním nedovoleným, nemůže tedy požívat právní ochrany. I když zákon výslovně nestanoví sankci za takovéto jednání, je nutno dovodit, že touto sankcí musí být opak toho, čeho uvedené subjekty chtěly svým nedovoleným jednáním dosáhnout, tj. účastnit se (i skrytě) valných hromad VAKu a prosadit provozní model. Takovou sankcí je dle názoru odvolacího soudu zákaz (sistace) výkonu hlasovacích práv na valné hromadě (valných hromadách).

Z doplněného dokazování plyne, že odvolací soud přezkoumal průběh, a zejména výsledky hlasování mimořádné valné hromady konané dne 30. 4. 2004, a to v té části, která byla vymezena návrhem a je předmětem tohoto řízení, tedy pokud se týká bodu 4 programu, to je: a) schválení návrhu smlouvy o prodeji části podniku společnosti VAK společnosti Zlínská vodárenská, a.s. a b) schválení pověření představenstva VAK uzavřít smlouvu o prodeji části podniku se společností Zlínská vodárenská, a.s. V této souvislosti již soud prvního stupně zjistil z § 28 stanov společnosti VAK, že pro rozhodnutí o převodu infrastrukturního majetku společnosti je třeba souhlasu alespoň dvou třetin přítomných akcionářů. Odvolací soud v souladu se shora uvedeným právním názorem nepřihlédl k hlasům SMZ a JV (tj. k 488.392 hlasům, které byly pro schválení usnesení bodu 4 programu mimořádné valné hromady konané 30. 4. 2004), tudíž při sistaci těchto hlasů bylo pro 280.941 hlasů z celkového počtu 507.687 hlasů přítomných akcionářů (opět bez akcií prezentující SMZ a JV), což představuje 55,34 % hlasů přítomných akcionářů. Z toho vyplývá, že usnesení, o kterých bylo jednáno pod bodem 4 programu mimořádné valné hromady, nebyla schválena kvalifikovanou většinou hlasů (není rozhodné, zda byl vyžadován souhlas tří čtvrtin, jak dovodil soud prvního stupně nebo dvou třetin hlasů přítomných, jak vyplývá z § 28 stanov), a proto jsou neplatná.

Odvolací soud se k odvolací námitce musel zabývat též tím, zda vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady nebrání ta skutečnost, že by tímto postupem soudu došlo k podstatnému zásahu do práv získaných v dobré víře třetími osobami. Odvolací soud má ve shodě se soudem prvního stupně (a s ohledem na zjištěný skutkový stav a z něho vyplývající právní závěry) za to, že přímý účastník smlouvy o prodeji části podniku, to je Zlínská vodárenská, a.s., u které by mohlo dojít k podstatnému zásahu do práv získaných na základě uvedené smlouvy o prodeji části podniku, nemohla být v dobré víře.

Na rozdíl od stanoviska společnosti VAK se odvolací soud nedomnívá, že by vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady bránilo uplynutí tzv. „rozumné doby“ (v tomto případě delší než 10 let), neboť všem osobám zúčastněným na prosazení provozního modelu ve společnosti VAK (i těm, které byly proti tomu), je - s ohledem na shora uvedené, známo, že navrhovateli (popř. pouze některými z nich) jsou napadány všechny valné hromady společnosti, které následovaly po zmíněné mimořádné valné hromadě společnosti konané dne 17. 4. 2002.

Na uvedeném ničem ani zcela obecně formulovaná námitka společnosti VAK, podle níž nezohlednil-li odvolací soud dobu uplynulou od konání

předmětné valné hromady a neaplikoval § 131 odst. 3 písm. b) ObchZ, zasáhl do práv třetích osob získaných v dobré víře. Pro aplikaci tohoto ustanovení zákona nestačí pouze potenciální možnost zásahu do práv třetích osob, nýbrž musí jít o zcela konkrétní zásah do práv třetích osob, který je podstatný (k tomuto závěru se Nejvyšší soud přihlásil i v usnesení ze dne 28. dubna 2015, sp. zn. 29 Cdo 1265/2014). Jaká práva kterých třetích osob měla být vyslovením neplatnosti daného usnesení zasažena, ovšem společnost VAK nijak nespecifikovala, a to ani přes výslovný dotaz odvolacího soudu u odvolacího jednání. V podrobnostech odkazuje odvolací soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 5. 2015 sp. zn. 29 Cdo 4026/2013.

Odvolací soud shledal u všech navrhovatelů oprávněný důvod požadovat vůči společnosti i právo na přiměřené zadostiučinění vyjádřené v penězích, neboť tento nárok odpovídá závažnosti přezkoumávaného bodu programu mimořádné valné hromady, ve kterém bylo rozhodnuto o prodeji části podniku, a tím také o snížení hodnoty akcií akcionářů (včetně navrhovatelů) VAK. Právo na přiměřenou (tzv. férovou) cenu za akcii je základním právem každého akcionáře.

Odvolací soud z těchto důvodů rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud se týká odstavců I., II., III., IV. a V. výroku, jako věcně správné podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Soud prvního stupně postupoval při rozhodování o náhradě nákladů řízení správně podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když přiznal úspěšným navrhovatelům a), b), c), d) právo na jejich plnou náhradu. V případě stanovení výše odměny zástupců navrhovatelů a), b) a c) však odměnu nestanovil ve správné výši. Odvolací soud zastává stanovisko, že i v případě, kdy navrhovatelé požadovali kromě vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady též zadostiučinění vyjádřené v penězích (§ 131 odst. 4 ObchZ), se jedná o řízení o některých otázkách obchodních společností a družstev. Z tohoto důvodu odměna advokáta ohledně nároku na přiznání peněžitého zadostiučinění i o návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady bude stanovena ve stejné výši, a v případě zástupců navrhovatelů a), b) a c) se odměny za oba návrhy budou počítat (§ 12 odst. 3 zákona č. 177/1996 Sb. - AT). Výše odměny advokáta za každý úkon právní služby (to je v případě navrhovatelů a/, b/, c/, za návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady, tak i návrh na přiznání peněžité satisfakce zvlášť) činí za úkony vykonané do 31. 8. 2006 částku 500 Kč (§ 9 odst. 1, § 7 AT ve znění do 31. 8. 2006), neboť právní předpis ve znění účinném do 31. 8. 2006 (a stejně tak ve znění do 31. 12. 2012) neupravoval konkrétní částku, která se považuje za tarifní hodnotu v řízeních o některých otázkách obchodních společností a družstev, a za úkony vykonané od 1. 9. 2006 do 31. 12. 2012 činí odměna advokátů za každý úkon právní služby 1.000 Kč (§ 9 odst. 1, § 7 bod 3 AT ve znění do 31. 12. 2012). Od 1. 1. 2013 je pro úkony vykonané advokáty navrhovatelů v těchto věcech stanovena odměna 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. c/, § 7 bod 15 AT). Výše paušální náhrady hotových výdajů za každý úkon právní služby byla stanovena platným

právním předpisem (§ 13 AT) do 31. 8. 2006 částkou 75 Kč a po tomto datu částkou 300 Kč.

Soud prvního stupně stanovil (v souladu se shora uvedeným) výši účelně vynaložených nákladů řízení správně pouze v případě navrhovatele d), který nepožadoval zadostiučinění vyjádřené v penězích, částkou 36.281Kč, (včetně přiznané daně z přidané hodnoty), a proto odvolací soud odkazuje též v tomto rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Z tohoto důvodu odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v odstavci IX. výroku, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení společnosti a navrhovatele d), jako věcně správné podle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolací soud považuje za správné též rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení státu, když tento soud postupoval správně podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. Výši nákladů řízení České republiky stanovil též správně, a proto bylo rozhodnutí soudu prvního stupně v odstavci X. výroku potvrzeno (§ 219 o.s.ř.).

Dle obsahu předloženého spisu, shora uvedených zásad ke stanovení odměny advokáta a s přihlédnutím k výčtu vykonaných úkonů zástupci navrhovatelů a), b) a c), jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí (proti kterému nebyly žádné námitky), odvolací soud uzavřel, že navrhovateli a) přísluší náhrada účelně vynaložených nákladů v celkové výši 124.787 Kč, navrhovateli b) 195.430 Kč a navrhovateli c) 198.331 Kč.

Účelně vynaložené náklady řízení navrhovatele a) představují odměnu za 3 úkony právní služby učiněné advokátem do 31. 8. 2006 po 1.000 Kč za každý úkon, to je 3.000 Kč, odměnu za 39 úkonů právní služby učiněných advokátem za dobu od 1. 9. 2006 do 31. 12. 2012 po 2.000 Kč za každý úkon právní služby, to je 78.000 Kč, 1 úkon při stanovení poloviční odměny (odvolání do přerušení řízení) po 3.100 Kč a 1 úkon po 6.200 Kč, paušální náhradu hotových výdajů za 6 úkonů po 75 Kč a za 33 úkonů po 300 Kč a náhradu za zaplacené soudní poplatky ve výši celkem 3.000 Kč. Zástupce navrhovatele a) osvědčil, že byl (a dosud je) plátcem DPH, a proto mu přísluší i náhrada této daně ve výši 21 % z částky 100. 650 Kč, tj. částka 21.137 Kč.

Účelně vynaložené náklady řízení navrhovatele b) představují odměnu za 2 úkony právní služby učiněné advokátem do 31. 8. 2006 po 1.000 Kč za každý úkon, odměnu za 54 úkonů právní služby učiněných advokátem za dobu od 1. 9. 2006 do 31. 12. 2012 po 2.000 Kč za každý úkon právní služby, 2 úkony v poloviční hodnotě po 1.000 Kč, 1 úkon v poloviční hodnotě ve výši 3.100 Kč, 1 úkon ve výši 6.200 Kč, tj. celkem 121.300 Kč, 2 paušální náhrady hotových výdajů po 75 Kč, 58 paušálních náhrad po 300 Kč, dále cestovné (též bylo správně uvedeno v odůvodnění soudu prvního stupně) v celkové výši 9.926,80 Kč, náhrada za ztrátu času stráveného na cestách k jednáním soudu prvního stupně advokátem ze sídla v Olomouci a zpět v celkové částce 5.920 Kč, parkovné ve výši celkem 2.683 Kč, to je celkem 157.380 Kč, a zaplacený soudní poplatek celkem ve výši 5.000 Kč. Zástupce navrhovatele b) osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty,

proto mu přísluší právo na jejich náhradu ve výši 21% z částky 157.380 Kč, to je 33.050 Kč.

Účelně vynaložené náklady řízení navrhovatele c) představují odměnu za 3 úkony právní služby právní služby učiněné advokátem do 31. 8. 2006 ve výši 1.000 Kč za každý úkon, 61 úkon právní služby učiněných advokátem za dobu od 1. 9. 2006 do 31. 12. 2012 po 2.000 Kč za každý úkon, 1 úkon v poloviční hodnotě odměny ve výši 1.000 Kč, 2 úkony v poloviční hodnotě odměny ve výši 3.100 Kč za každý úkon a 1 úkon ve výši 6.200 Kč, 3 paušální náhrady hotových výdajů po 75 Kč, 65 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč, tj. celkem 158.125 Kč. Zástupce navrhovatele c) osvědčil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto mu přísluší právo na jejich náhradu ve výši 21 % z částky 158.125 Kč, to je 33.206 Kč, a náhradu za zaplacené soudní poplatky ve výši 7.000 Kč.

Z uvedených důvodů odvolací soud v odstavcích VI., VII. a VIII. o nákladech řízení usnesení soudu prvního podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil, tak jak je uvedeno v odstavci II. výroku tohoto rozhodnutí.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Odvolatel ve věci samé (společnost VAK) neměl ve věci úspěch, a proto mu vznikla povinnost nahradit úspěšným navrhovatelům účelně vynaložené náklady, které jim v odvolacím řízení vznikly.

Navrhovateli a) byla na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 15.524 Kč tak, jak jí byla písemně vyúčtována, a to bez ohledu na zásady pro stanovení odměny advokáta v tomto řízení uvedené shora, když nad rámec takto vyúčtovaných nákladů odvolací soud nemohl více přiznat, neboť zástupce navrhovatele a) se jiných než takto účtovaných nákladů výslovně vzdal. Tato částka představuje odměnu za 3 úkony právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 30. 4. 2014, účast na jednání odvolacího soudu dnech 8. 9. 2016 a 14. 11. 2016), po 3.100 Kč za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. c/ ve spojení s ust. § 7 bodu 5 AT), tj. celkem 9.300 Kč, 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300 (§ 13 odst. 1 AT), tj. celkem 900 Kč, dále cestovné za cesty k jednáním odvolacího soudu z Brna do Olomouce a zpět celkem ve výši 1.830 Kč; náhradu za promeškaný čas za celkem 8 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. celkem 800 Kč a náhradu DPH ve výši 21 % dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 2.894,30 Kč. Náklady odvolacího řízení navrhovatele a) tak činí celkem částku 15.524 Kč, jak je uvedeno shora. Odvolací soud v této výši navrhovateli a) náhradu nákladů odvolacího řízení vůči společnosti VAK též přiznal a zavázal ji zaplatit do 3 dnů od právní moci rozhodnutí k rukám advokátky navrhovatele a).

Navrhovateli b) byla na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 82.756 Kč, která představuje odměnu za 9 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 3. 7. 2014, vyjádření k výzvě odvolacího soudu ze dne 2. 7. 2014, procesní stanovisko navrhovatele ze dne 19. 11. 2014, souhrnné procesní stanovisko + doložení příloh ze dne 13. 10. 2015, účast na jednání odvolacího soudu dne 8. 9. 2016, jehož délka přesahovala více než 6 hodin, účast na jednání dne 14. 11. 2016 ve výši 6.200 Kč za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. c/ ve spojení

s ust. § 7 bod 5 a § 12a AT), ve výši celkem 55.800 Kč, 2 úkony při stanovení odměny v poloviční výši (návrh na pokračování řízení ze dne 14. 11. 2014 a návrh na pokračování řízení ze dne 29. 4. 2016), tj. ve výši 3.100 Kč za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. c) ve spojení s § 7 bod 5, § 12 a § 11 odst. 2 AT), tj. celkem 6.200 Kč; paušální náhradu hotových výdajů ve výši á 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 AT) za 11 úkonů, tj. celkem 3.300 Kč; cestovné navrhovatele požadované ve výši jedné třetiny (z důvodu účasti na dalších jednání odvolacího soudu či nahlížení do dalších spisů) za nahlížení do spisu dne 23. 8. 2016 a účast u jednání odvolacího soudu dne 14. 11. 2016, osobním automobilem s průměrnou spotřebou dle VT 6,0 l nafty na 100 km, o ujeté vzdálenosti celkem 372 km, při ceně pohonné hmoty 29,50 Kč dle vyhlášky č. 385/2015 Sb. a při opotřebením vozidla dle téže vyhlášky ve výši 3,80 Kč za kilometr, to je celkem 690 Kč, cestovné v plné výši za cestu navrhovatele k jednání odvolacího soudu 8. 9. 2016 při ujetí vzdálenosti 186 km při použití stejného vozidla tj. celkem 1.436 Kč, náhradu za promeškaný čas ve výši celkem 967 Kč a náhradu DPH ve výši 21% z částky 68.393 Kč, tj. 14.363 Kč. Odvolací soud nevyhověl požadavku zástupce navrhovatele b) na zvýšení mimosmluvní odměny, neboť pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky (§ 12 odst. 1AT). Nejednalo se o věc, jejíž obtížnost by byla zvýšena použitím cizího práva a jednalo se o jednu z celé řady podobných věcí stejných účastníků. Z tohoto důvodu náklady odvolacího řízení navrhovatele b) činí 82.756 Kč. V této výši mu odvolací soud náhradu nákladů odvolacího řízení vůči společnosti VAK též přiznal a zavázal ji zaplatit do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám advokátky navrhovatele b) - § 149 odst. 1 § 160 o.s.ř.

Navrhovateli c) byla na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 93.204 Kč, která představuje odměnu za 10 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání ze dne 7. 5. 2014, stanovisko k věci samé ze dne 24. 11. 2014, návrh ve věci samé ze dne 18. 8. 2016, založení komplexních stanovisek ze dne 22. 8. 2016, doplňující vyjádření ze dne 1. 9. 2016, účast na soudním jednání dne 8. 9. 2016 v délce trvání více než 6 hodin a účast na soudním jednání dne 14. 11. 2016) ve výši 6.200 Kč za každý úkon právní služby (§ 9 odst. 4 písm. c/ ve spojení s ust. § 12 odst. 3 a § 7 bodu 5 AT), to je celkem 62.000 Kč; náhradu hotových výdajů á 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 AT) za 10 úkonů, tj. celkem 3.000 Kč, náklady spojené s ověřeným překladem judikátů z jazyka německého ve výši 10.000 Kč; cestovné za jízdu advokáta k jednáním odvolacího soudu z Brna do Olomouce a zpět osobním automobilem s průměrnou spotřebou 7,3 l/100 km benzínu natural 95, při ceně pohonné hmoty dle vyhlášky č. 385/2015 Sb., a při opotřebením vozidla dle téže vyhlášky ve výši 3,80 Kč na 1 km, a to k jednání soudu dne 8. 9. 2016, celkem 920,80 Kč, k jednání dne 14. 11. 2016 1/3 z této částky, to je 307 Kč (zástupce navrhovatele c/ se účastnil ještě jednání ve věci sp. zn. 5 Cmo 111/2012, 5 Cmo 109/2012); náhradu za promeškaný čas za každou započatou půlhodinu á 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 AT), celkem 800 Kč, a náhradu DPH ve výši 21% z částky 77.028, tj. 16.176 Kč. Náklady odvolacího řízení navrhovatele c) proto činí celkem 93.204 Kč. V této výši mu odvolací soud náhradu nákladů odvolacího řízení vůči společnosti též přiznal a zavázal ji zaplatit do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám advokáta navrhovatele c) § 149 odst. 1 a § 160 o.s.ř.

Navrhovateli d) byla na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 30.526 Kč, která představuje odměnu za 6 úkonů právní služby (vyjádření k odvolání společnosti, účast na jednání odvolacího soudu 8. 9. 2016 trvající déle než 6 hodin a účast na jednání odvolacího soudu 14. 11. 2016) ve výši 3.100 Kč za každý úkon (§ 9 odst. 4 písm. c/ ve spojení s § 7 bod 5 AT), tj. celkem 18.600 Kč, odměnu v poloviční výši (odvolání do nákladů řízení), tj. 1.550 Kč (§ 9 odst. 4 písm. c/ ve spojení s ust. § 7 bod 5 a § 11 odst. 2 AT), paušální náhradu hotových výdajů á 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 AT), tj. za 7 úkonů celkem 2.100 Kč; cestovné za jízdu advokáta k jednáním odvolacího soudu z Ostravy do Olomouce a zpět ve dnech 8. 9. 2016 a 14. 11. 2016 (včetně opotřebení vozidla ve výši 3,80 Kč na 1 km dle vyhlášky č. 385/2015 Sb.), celkem 2.078 Kč; náhradu za promeškaný čas za každou započatou půlhodinu á 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 AT), celkem 900 Kč a náhradu DPH ve výši 21 % z částky 25.228, tj. 5.298 Kč. Náklady odvolacího řízení navrhovatele d) tak činí celkem 30.526 Kč. V této výši mu odvolací soud náhradu nákladů odvolacího řízení vůči společnosti též přiznal a zavázal ji zaplatit do tří dnů od právní moci rozhodnutí k rukám advokáta navrhovatele d) - § 149 odst. 1 a § 160 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné a je ho možno podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně k Nejvyššímu soudu ČR, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237, § 239 o.s.ř.).

Olomouc 22. 11. 2016

Za správnost vyhotovení:

Petra Šlajsová

Petra

Šlajsová

Digitalně podepsal Petra Šlajsová
DN: c=CZ, o=97-N18C2-64124511, ou=OK
- veřejný soud v Olomouci 201611221511
ou=Správa soudů, ou=248, ou=Petra
Šlajsová, ou=Šlajsová, ou=SprávaPetra,
ou=Kancelar: 1134502, ou=SprávaPetra
Datum: 2017.02.20 09:36:04 +01'00'

JUDr. Zdeňka Šindelářová v.r.

předsedkyně senátu

Vypracoval: JUDr. Ivan Šišma